

I Koningen 18:1

“en het gebeurde na vele dagen

dat het woord des HEEREN geschiedde tot Elia, in het derde jaar, zeggende:”Ga heen vertoon u aan Achab, want Ik zal regen geven op de aardbodem.””

1 Elia 2 de HEERE 3 Achab

Gemeente,

Weer een kerkdienst. Weer een keer dat de HEERE in Zijn Woord tot ons komt. Nou denkt de jongste kerkganger misschien al wel bij zichzelf: dat had ik ook al wel verwacht. Want dat is elke zondag zo. Elke zondagmorgen, elke zondagavond. Dat was vorige week zo en de week daarvoor en daarvoor, dus ik had daar al vast op gerekend dat het vandaag ook zo zou zijn: dat opnieuw het Woord van de HEERE tot ons zou komen.

In I Koningen 18 gebeurd hetzelfde. Weer komt het Woord van de HEERE tot Achab. We herinneren ons nog wel dat was in I Koningen 17 ook gebeurd. Daar staat immers: En Elia de Thisbiet zei tot Achab, zo waarachtig als de HEERE, de God Israels leeft..... En nu komt het Woord weer tot Achab. En als we er eens op gaan letten hoe dat hier gebeurt, dan kan en wil het in een ander licht komen te staan dat er weer een kerkdienst is voor ons, dat weer het Woord van de HEERE tot ons komt. Daar zit toch heel wat meer achter dan: nou ja het is weer zondagmorgen dus dan is er natuurlijk ook weer een kerkdienst met een preek. Heel wat meer.

1 Elia

Allereerst zit er voor Elia heel wat meer achter. God heeft weer gesproken tot Hem. Weer een omwending van God in zijn leven. God had tot Hem gesproken om naar Achab te gaan 3 ½ jaar geleden. Toen had God gesproken: ga heen, wend u naar het oosten en verberg u aan de beek Krith. Toen had God gesproken maak u op, ga heen naar Zarfath. En nu, 3 jaar later spreekt God: ga heen vertoon u aan Achab. Dat valt wel op: alle grote wendingen in zijn leven daaraan gaat Gods spreken vooraf. Dat Hij zich gezonden weet. Dat Hij staande voor Gods Aangezicht zich geroepen wist. Zodat hij daar altijd op terug kon vallen. Mijn nieuwe positie, of nieuwe verblijfplaats en taak is van U HEERE mij gegeven. Dat mag nu voor ons toch niet anders zijn? Elke nieuwe plek in je leven, elke nieuwe taak, verhuizing, verandering van werk of staat van leven, dat je daarvan zoekt: HEERE, wilt U het? Welke

opleiding, welke werkring, welke woonomgeving, welke leefomgeving van elke dag wilt U mij hebben? Zoek dat, zodat je er altijd op terug kunt vallen later. Weet u dat? Van uw jouw staat van leven op dit moment? Ik ben er omdat de HEERE er mij gezonden heeft?

Dat had Elia zeker nu nodig. Die wetenschap. Want nu zal het gebeuren van zijn leven komen. De confrontatie met Achab, opnieuw, die hem naar het leven staat. Hij moet zich laten zien aan de man die overal heeft laten zoeken om hem te arresteren. En dan zal hij als eenling voor 850 valse profeten en duizenden van het volk het geding op de Karmel voeren tussen de HEERE en Baal. Nu is het zover: heel het volk en alle valse profeten zal hij tegemoet treden. Nu is het zover, nu is het Gods tijd. Na 3 ½ jaar wachten aan de Krith en bij de weduwe in Zarfath. Nu is het Gods tijd. Nu is Hij door God geoefend, gelouterd, voorbereid. Dat vond God blijkbaar nodig. Eenzaam met Hem aan de Krith. Hij heeft ondervonden Gods zorg in de raven, in de weduwe, in olie en meel die niet opraakten. En nu is hij toeberaid voor die taak op de Karmel de taak van prediking en getuigenis. Alleen zo kon Elia dat aan.

Dan zal dat voor ons toch niet anders zijn? Iets doen namens God dat vraagt om omgang met God en oefening door God. En hoe groter die taak is om te doen, hoe intenser de omgang en de oefening die ervoor nodig zijn. Je kan niet zomaar preken of op huisbezoek gaan. Daar gaat wat aan vooraf. Je kan niet zomaar onder de mensen komen en getuigen en belijden. Daar gaat wat aan vooraf: omgang met en oefening door God. Je kan niet zomaar de dag ingaan in je werkring, op je opleiding of school of gezin. Want dan red je het niet. Geen durf, geen moed, geen overtuiging, geen woorden, geen wijsheid, geen vrijmoedigheid. Die worden geschonken in de weg van omgang met God en oefening door God.

En dan en zo kan het ook. Vanuit de omgang en oefening door God kan het ook. Kan en wil en durft Elia naar Achab en de Karmel toe: standvastig en vastberaden en onverschrokken. Met moed en wijsheid. Dan kan het ook. Dan zal het ook. En als God je soms net als Elia wat langer apart neemt, uitschakelt, rust gunt, noodgedwongen rust, dan kan het wel eens zijn dat Hij een taak voor je heeft liggen, waar Hij je op voorbereid. Een taak die je nou nog niet ziet, maar waarop Hij al aan het voorbereiden is. Gebruik die tijd dan: ga met Hem om, verdiep je in de Schrift, lees en onderzoek de kerkgeschiedenis.

Zo klonk na 3 ½ jaar Gods stem: Elia, ga heen vertoon u aan Achab. Daar zit dus heel die voorbereiding van Elia achter, maar daar zit nog meer achter. Er zit meer achter dat Elia naar Achab mag met de boodschap: God zal regen geven op de aardbodem. En we hebben gezien: die droogte was teken van Gods toorn over jarenlange afgoderij. Dus regen was teken van Gods gunst, van Gods omzien naar het volk. De droogte was vloek, de regen was zegen. We mogen wel zeggen: de regen was teken van de Heilige Geest. In Zijn werkingen en vrucht. De als stromen neerdaalt. Bewijs van Gods gunst, van vreugde in God, onderpand van de volle zaligheid. Met die boodschap moet Elia naar Achab, naar het volk gaan. En nou komt het! Waarom? Waarom mag Elia met Gods belofte van regen naar Achab toe?

Is Achab veranderd? Tot bekering gekomen? Nee, we zullen het straks nog uitwerken, maar volstaan nu met te zeggen dat Achab Elia wel schieten kan. En zegt: beroerder Israels. Man die Israel in het ongeluk stort, onheilsbrenger, verwoester van Israel. En hij heeft overal laten zoeken om Elia te arresteren en te doden. Nee, Achab is niet veranderd.

Is het volk veranderd? Nee het volk is ook niet veranderd. Als Elia straks op de Karmel zal zeggen: indien de HEERE God is volgt Hem na, indien Baal God is volgt hem na, antwoordt het volk hem niet één woord. Staan ze met een mond vol tanden. Nee, het volk is niet veranderd.

Dat is wat: God heeft gesproken door Elia. Het Woord. Zo spreekt Hij tot ons. God heeft gesproken door de droogte, zo spreekt God door opmerkelijke gebeurtenissen, ziekten, ontslag, overlijdens, of ook door opmerkelijke genezingen en uitreddingen. God heeft 3 ½ jaar gewacht, de tijd gegeven, misschien al wel langer in ons leven. En...er is niets veranderd. Nog het oude leven opgepakt en volgehouden, nog niet gezocht en bekeerd. Zitten er zulke mensen? Die moeten zeggen: dat is mijn leven. Achab, Israel in zijn dagen.

En wat doet God? Hij zend Elia. Hoewel Hij weet dat Achab niet op hem zit te wachten, dat Israel niet op hem zit te wachten. Maar toch zend God Zijn Woord. Tot vijanden. Tot vergeters en onverbeterlijken. En nu bleef Elia gespaard, daar zorgde de HEERE voor, dat Elia niet opgepakt werd en gevangen gezet en gedood. Maar later zou het anders gaan. Toen zond God Zijn Zoon, de Heere Jezus. Hoewel Hij wist dat men niet op Hem zat te wachten. Het volk niet en de leidsmannen nog

veel minder. Dat ze Hem zouden haten en uitleveren en kruisigen. En toch heeft Hij Hem gezonden. Voor vijanden en onverbeterlijken. Hoewel Hij gevangen genomen en gedood zou worden. Christus is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven, toen wij nog vijanden waren. Niet voor rechtvaardigen, niet voor zoekenden, niet voor die op Hem te wachten zaten. Maar voor vijanden die Hem liever kwijt dan rijk zijn van nature, die Hem liever de mond snoeren dan naar Hem luisteren, liever zich verzetten dan voor Hem buigen. En toch zond God Zijn Zoon.

Wonderlijk hé? Daar kan het geloof zich zo over verwonderen. Over dat komen van de HEERE voor die niet op Hem zaten te wachten. Die Hem kwijt wilden en toch zond de Vader en kwam de Zoon. En datzelfde geloof dat zegt er direct achteraan, anders had het ook nooit gekund voor mij. Als U had moeten wachten tot U welkom was, tot ik om U vroeg, dan was mijn leven voorbijgaan, onverlost, onverzoend, onverbeterlijk. Weet u daarvan? Van deze verwondering? Het is de hartslag van het ware geloof.

Achab was niet veranderd, het volk was niet veranderd, en toch zond God Elia weer. En vanuit wat voor achtergrond: Ik zal regen geven op de aardbodem. Niet vanuit het voornemen: Ik heb gesproken, met woord en droogte, Ik heb gewacht 3 ½ jaar en men heeft zich niet bekeerd, dan zal de droogte blijven, of doorzetten, of er zal ook nog een ramp komen van vuur of erger. Nee, Ik heb gesproken, Ik heb getuchtigd, Ik heb gewacht en het heeft niets geholpen.....en nu zal Ik regen geven op de aardbodem. God wil genadig zijn. Niet omdat Achab, of omdat dat volk, niet omdat er iets of al iets begonnen is, nee, God wil genadig zijn omdat, omdat Hij de HEERE is, goedertieren is, bewogen in Zichzelf. Wat schittert dat, het is nog geen doopdienst, dat is volgende week zondag pas, maar wat schittert dat in de kinderdoop: God wil genadig zijn, terwijl er niets niets is in dat kindje dat naar hem vraagt, op Hem wacht, enkel in zonden ontvangen en geboren, niets meer of beter, en toch..... De HEERE is goedwillend. Hij wil regen geven, zegen, Zijn Geest.

En daarom, daarom is er weer een kerkdienst. Ik zei al daar zit heel wat achter. Dat de HEERE goedwillend is jegens ons. Zo kwam Hij vorige week, en hoe vaak zal gelden: er is niets veranderd. En hoe lang geldt het al: er is niets veranderd. En hoe vaak heeft God al niet

gesproken: en er veranderde niks. Drie en een half jaar? Of nog langer? En toch komt Hij weer met Zijn Woord. Met goede bedoeling. Al zoveel weken en al zovaak.

Ik hoef God niet gewillig of goedwillend te maken. Met ernst, of ijver of serieus zijn. Waarmee zou ik Hem kunnen goedwillend maken als ik dat zou moeten doen, want al mijn pogingen daartoe zijn bevuurd en niet op Hem gericht maar op mezelf. Ik hoef de HEERE niet gewillig te maken, Hij is het al. En daarom komt Hij. Komt Hij weer. Al veranderde er niks na vorige week en na hoeveel keren niet: nog komt Hij. En ook als Hij spreekt over zonden, oordeel. Ook als Hij roept tot bekering, als Hij scherp is en eerlijk, en mijn vlees wil kruisigen en mij verkondigt dat ik in het gericht niet kan bestaan, en dat Hij een zuivere godsdienst vraagt, op Hem gericht en op het doden van mijn zondige begeerten, als Hij af neemt wat ik vast wil houden, het is uit behoudzucht. Zucht, verlangen om mij te behouden. Geef je er toch aan over.

Geldt het woord niet van Hebreëen 2 Hoe zullen wij ontvlieden als wij op zo grote zaligheid geen acht geven en waarom zouden wij ontvlieden? Deze God ontvlieden...

3 Achab

Zo komt dat woord, toch weer, telkens weer, zo komt Elia met het woord tot Achab. Tot mensen als Achab. Die bezig zijn met het zoeken van gras voor de paarden en muilezels. Dat lijkt een goede zaak. Zorg voor de dieren is goed. Als je goed zorgt voor je cavia of voor je paard dat is goed. En de veehouder die zorg heeft voor zijn koeien dat is goed en geboden door God. Daar worden toe geroepen. Welzijn van dieren hoort elke christen ter harte te gaan. Meer dan economisch rendement of menselijk gemak.

Maar hier spelen nog wel andere dingen mee. Want die paarden en die muilezels die vormden de status van de koning van het Oude Oosten. Daarmee imponeerde je en telde je mee met de groten en werd je uitgenodigd en had je aanzien. Zo'n beetje als de auto in onze dagen. En dan klinkt BMW of Jaguar beter dan Hyundai of Seat. Alleen, ondertussen krepereerden er duizenden landgenoten van de honger. En terwijl zijn onderdanen sterven op straat, is Achab bezorgd voor zijn status aan paarden en muilezels. Kijk zo'n statussymbool kost nou eenmaal veel geld en tijd. En ondertussen sterven ook vandaag de dag

mensen van honger, en roepen hulpbehoevenden om aandacht, en vragen liefdadigheidsinstellingen om mensen die wat tijd hebben, en vraagt zending om geld. Waar gaat het ons nou om? Waar gaat ons geld en onze tijd naar toe? Mensen als Achab, zijn ze er? Laat God de spiegel van uw leven zien? Hebt u gezien dat het de spiegel van uw hart is?

Dan was er nog iets: Deuteronomium 17 zegt dat de koningen van Israel geen paarden mochten nemen uit Egypte om aan hun ruijtermacht te bouwen, hun defensie, hun bewapening was dat. Dat deden andere koningen wel. Hoe meer paarden hoe sterker je leger, hoe veiliger je was en je voelde. Maar Israels koning en het volk moest op de HEERE vertrouwen. En hoe makkelijk gaat dat vertrouwen op de HEERE en de afhankelijkheid van Hem eraan. Dat ligt zo subtiel en vloeiend. Dat je denkt: ik moet dit hebben en dat hebben: aan inkomen of aan medicijnen en behandelingen of aan cijfers en hulp en...hoe meer je ervan hebt hoe minder je gaat bidden. Toen je weinig had op welk gebied dan ook, toen bad je, smeekte je, maar hoe beter het leek te gaan hoe minder je ging bidden. En je middelen zijn omgekeerd evenredig met je gebedsleven. Hoe meer je hebt, hoe beter je er voor staat, hoe minder je bidt. Alsof middelen niet garanderen, alsof het dan niet meer mis kan gaan. Als ik maar dit of dat heb, dan moet het lukken. Mensen als Achab, zijn ze er? Laat God de spiegel van uw leven zien? Hebt u gezien dat het de spiegel van uw hart is?

En daarom zien we Achab gras zoeken. Voor zijn paarden en muilezels. Dat heeft hij nodig dat wil hij hebben; gras voor zijn dieren, hij schakelt Obadja in, hij gaat er zelf voor op pad, zo belangrijk is dat gras. Ds van Sliedregt schrijft: in plaats van God zoekt hij gras. Gras ipv God. In plaats van zich af te vragen: hoe is het tussen de HEERE en mij? Hoe deel ik in Gods gunst? Wat zoeken we, waar gaat het ons om? Als er crisis is, in onze gezondheid, in onze relatie, in onze studie, in ons werk, ja je zoekt hulp, je zoekt een uitweg, maar ligt daaronder niet een urgentere vraag en zaak? Hoe sta ik tegenover God? Deel ik in Zijn gunst of niet? Achter en onder alle vragen en noden van het leven, ligt die ene vraag: hoe is het tussen God en mijn ziel? Daar was Achab nooit aan toegekomen. Daar had hij altijd overheen geleefd. Als zijn paarden maar, als er maar gras was..... Mensen als Achab, zijn ze er? Laat God de spiegel van uw leven zien? Hebt u gezien dat het de spiegel van uw hart is?

Een mens als Achab. Elia zal zeggen: jij bent degene die Israel in het ongeluk stort. Zo'n mens sleurt als vader zijn gezin mee in het

ongeluk, als ambtsdrager zijn gemeente, als mens zijn omgeving, als regeerder land en volk. En Achab? Hij mag Elia niet. Herkenbaar? Je mag de mens niet die er wat van zegt: je vader of je moeder, je kind, je ouderling, je dominee, je mag hem niet, die naarling, die zwaarling.....

Op zo grote zaligheid geen acht geven. De regen zal wel komen, maar Achab zal er geen zegen van ontvangen.

En toch komt de regen. Ik zal regen geven op de aardbodem. En God zal Zelf zorgen dat er mensen toeberaid worden. God Zal Zelf op Karmel Zich openbaren in vuur op het offer. En mensen zullen uitroepen de HEERE is God. En Elia zal bidden om regen, verlangend, vurig. God zorgt er Zelf voor. Voor de regen en voor een volk dat erop wacht. Hij zal bekering geven, Hij zal gebed geven. Zo is Gods weg. Hij openbaart zich in Christus, Hij leert onder Zich buigen en Hem erkennen, en Hij geeft zegen. Alles uit Zijn hand. Daar gaat het nooit buiten om. Geen zegen buiten Christus en bekering om. Al zegt iemand ik voel me zo gelukkig, zo dichtbij God. Als het buiten Christus en bekering om is is het niet waar, inbeelding.

Maar Hij geeft het Zelf. Ik zal regen geven en de weg erheen. Christus en bekering. Hij openbaart zich Hij leert buigen. En wie Zijn gunst en zegen leerde kennen, die weet het en belijdt het maar al te graag en hartelijk: U gaf mij verlangen, U leerde mij buigen, U liet mij Christus zien. Want U kwam tot mij keer op keer. Want U moest mij hebben. Want U had mij verkoren. Want U had mij op het oog. Toen ik nog vijand was.

Amen